

Interview Jan Decorte & Sigrid Vinks

‘En maar zuipen en roken! Ik was dat beu van mezelf. Nu drink ik geen druppel meer’

Jan Decorte: 'Ik voel me gruwelijk ondergewaardeerd, door iedereen. Onze fans zullen dat tegenspreken, maar toch is het zo.' Beeld Stephan Vanfleteren

Met *God* verkennen Jan Decorte (73) en Sigrid Vinks (67) andermaal de grenzen van het theater. Een kink in de kabel van het kunstenaarskoppel zorgt ervoor dat op de dag van onze afspraak ook de grenzen van het interview afgetast worden. ‘Dit leven is niet zonder opofferingen.’

[Sue Somers](#)

25 november 2023

Zoals wel vaker wanneer ze interviews geven, ontvangen theateracteur en -regisseur Jan Decorte en zijn Sigrid Vinks in café Daringman. De Brusselse bruine kroeg, waar amper plaats is voor veertig man, staat bekend als een kunstenaarscafé, maar eigenlijk loopt zowat iedereen die er in de buurt woont of voorbijkomt, het etablissement binnen en buiten. Zeker tijdens een druilerige zaterdagmiddag, waarop het maar niet wil ophouden met regenen.

In een hoek blijkt Decorte alleen aan een tafeltje te zitten. Wat vreemd is, want doorgaans wijkt Vinks niet van zijn zijde. De afspraak is dat we het over *God* zouden hebben, hun nieuwe voorstelling die deze week in première ging. Hoewel ik erop hint, besluit Decorte niets te zeggen over Vinks’ afwezigheid.

Er ontspint zich een aarzelend, wat ongemakkelijk gesprek. Het is de eerste keer dat ik hem ontmoet en hoewel de term ‘enfant terrible’ meermaals opdook in oude interviews die ik met hem las, weet ik nog niet dat Decorte doorgaans kort van stof is. Blijkbaar is Vinks niet alleen zijn partner in leven en werk, maar ook tijdens interviews, waarin ze de stiltes die haar man laat vallen, aanvult.

Op de website van hun gezelschap Bloet las ik dat *God* maar zes keer zal worden opgevoerd: vier keer in Brussel en twee keer in het Duitse Münster. Opvallend weinig. Ik pols bij Decorte of hij niet meer zou willen spelen. “De vraag is: waar? Ik heb geen zin meer om langs al die parochiekoten en culturele centra te gaan. De belangstelling daar is ook bijzonder klein. Wij hebben gewoon weinig succes, dus kunnen we maar weinig spelen.”

BIO

Jan Decorte • geboren in 1950 • toneelregisseur, acteur en artistiek leider van Bloet • is sinds 1996 getrouwd met actrice Sigrid Vinks • kreeg samen met Vinks de Ultima voor Algemene Culturele Verdienste (2018)

Sigrid Vinks • geboren in 1956 • actrice, debuteerde in 1978 in *Hedda Gabler* en speelt sinds 1984 in alle producties van Decorte • nam in 2009 deel aan *De slimste mens ter wereld*

God is het vervolg op *Jamais je n'oublierai la mort*, een woordeloze voorstelling. Waren jullie nog niet uitgepraat over de grote thema's?

Decorte: "Ik kan daar niets over vertellen. Het enige wat ik kan zeggen, is dat het over God gaat. Het was het enige logische gevolg op *Jamais je n'oublierai la mort*."

Welke relatie hebt u met God?

(*wuift weg*) "Onbestaande. Maar mijn voorstelling gaat niet over mijn verhouding tot God, ze gaat over God zelf."

Wanneer jullie een voorstelling maken, bereiden jullie die wel voor, maar wordt er niet gerepeteerd. Wat is het verschil tussen voorbereiden en repeteren?

Decorte: "Repeteren is herhalen, voorbereiden is iets nieuws maken."

Wanneer weet u dat u klaar bent voor een nieuwe voorstelling?

Decorte: "Als ik het voel. Ik ben niet van slechte wil, maar dat is het: ik moet het voelen."

Zo gaat het nog even door. Na een kwartier van vragen afvuren en afgemeten antwoorden - incasseren, zwaait de deur van het café open. Decorte kijkt op. "Ah, daar is Sigrid." Terwijl Vinks aanschuift, hoop ik dat het ijs nu wel zal breken.

We waren bezig over de nieuwe voorstelling, maar Jan wil er niets over vertellen.

Vinks: "Er valt ook weinig over te zeggen: het is een performance."

Decorte: "Van 51 minuten, dat kan ik wel zeggen."

Waarom 51 minuten?

Decorte: "Daarom. De mensen weten graag hoelang iets duurt. Wel, bij ons duurt het 51 - minuten."

Vinks: "Het is een nieuwe stap in ons werk. De vorige voorstelling was een nulpunt, een zwart gat..."

Decorte: (*verveeld*) "Aaargh, zeg!"

Vinks: (*onverstoorbaar*) "... en dus hebben we de vraag gesteld: wat gebeurt er daarna?"

Decorte: "We hebben ons geen enkele vraag gesteld. We hebben gezegd: we gaan een nieuwe voorstelling maken en die moet over God gaan."

Hoe beleven jullie de aanloop naar een première? Zijn jullie nog nerveus?

Vinks: “Het is altijd spannend: je stelt een publiek voor vragen, maar ook jezelf, omdat we niets vastleggen.”

Decorte: “We leggen wél dingen vast.”

Vinks: “De omstandigheden liggen vast. Maar de kern van de voorstelling, die verandert.”

Decorte: “De vorm kennen we.”

Vinks: “Ja, dat zeg ik toch?”

Decorte: “Je moet preciezer zijn.”

Dus de inhoud verandert naargelang de voorstelling?

Decorte: “Maar er is geen verschil tussen vorm en inhoud! Dat is een katholiek verschijnsel uit de vroege middeleeuwen. Totaal verouderd als theorie.”

Dit wordt niks. In plaats van elkaar aan te vullen, zitten Vinks en Decorte onderling te kibbelen. Ik doe alsof ik het niet hoor en probeer het nog eens bij Decorte met een vraag over zijn oeuvre. Dat is bepaald indrukwekkend: Decorte brak door in 1981 met *Maria Magdalena*. Een jaar later werd hij artistiek directeur van Het Trojaanse Paard, later omgedoopt tot Jan Decorte & Cie, wat nu het gezelschap Bloet is. Opvallend: hij speelt altijd mee in zijn eigen producties.

Bij het grote publiek werd Decorte bekend door het tv-programma *Sterrenwacht*, waar hij zich als notoir dwarsligger onmogelijk moest gedragen in een interview, een rol die hij met verve vervulde. Hij zat in het parlement als verkozene voor de partij van Jean-Pierre Van Rossem, maakte films en speelde mee in *Jeanne Dielman, 23, quai du Commerce, 1080 Bruxelles* van Chantal Akerman. Het gezaghebbende Britse magazine *Sight and Sound* riep de film vorig jaar uit tot de beste aller tijden.

Vlnr: Dominique Deruddere, Josse De Pauw, Marc Didden, Jan Decorte en Arno Hintjens in Le Coq (1987). Decorte: 'Ik ben nog kwaad op Arno. Omdat hij er niet meer is, maar ook om hoe het is gegaan. Na zijn dood was er een bonanza van erfeniskrijgers. 'Beeld VRT

Decorte neemt een gemakkelijkere houding aan – ontspannen wordt het nooit – en lijkt zich te schikken in het gesprek.

U hebt eens gezegd dat uw werk niet normaal is. Wat bedoelt u daarmee?

Decorte: “Als ons werk normaal was, dan zou het vervelend zijn. Ik ben zelf abnormaal, dus mijn werk ook. Eigenlijk zijn alle mensen abnormaal, maar ik nog iets meer dan de anderen.”

Wat wilt u vertellen met uw werk?

Decorte: “Het verhaal is altijd dat van Sigrid en mij. Dat is de kern, voor de rest weet ik het niet. Ik werk niet met thema's. Er is geen moraal in het verhaal.”

Vinks: *(na een lange stilte)* “Wij maken theater als een vorm van utopie, zoals het nog niet bestaat. Ons werk wordt gekenmerkt door een grote dosis abstractie en poëzie. Daar is het meeste theater niet aan toe: daar gaat het om een thema, een verhaal, een narratieve lijn. Tegenwoordig liefst nog met een politiek-actuele insteek, waarin hot topics kunnen worden afgevinkt. Daar doen wij allemaal niet aan mee.”

Decorte: *(onderbreekt)* “Ik zou graag mijn gesprek voortzetten. Wat jij vertelt, heb ik al gehoord. Wat ik probeer te formuleren, heb ik van mezelf nog niet gehoord.”

Vinks: “Oké dan, wil je dat ik wegga?”

Decorte: “Maar nee, blijf zitten. Je kan toch ook eens luisteren naar je vent? Godverdomme. (*pikt weer in*) Wat is er beter na te streven dan een utopie? Alles is verrot en naar de vaantjes. Een utopie is toch het enige waarnaar je kan verlangen? Een wereld die beter is, die vol liefde is.”

Leidt het verlangen naar een utopie niet automatisch naar een teleurstelling?

Decorte: “Dat kan, ik zou dat niet erg vinden. Ik zou graag teleurgesteld ten onder gaan, omdat er dan tenminste geprobeerd is.”

U hebt eens gezegd dat uw voorstellingen realisaties zijn van dromen. Waarvan droomt u tegenwoordig?

Decorte: “Ik droom niet meer. Ik neem pillen om te slapen. Die dromen, ik bedoel dat natuurlijk overdrachtelijk. Het gaat om schichten van het bewustzijn. Dat is altijd de manier geweest, al van in de tijd toen ik nog teksten declameerde.”

Waarom bent u gestopt met teksttheater?

Decorte: “Vanaf dat er geen behoefte meer aan was en het begrip ‘tafelwerk’ is uitgevonden door een bende acteurs die niet beter wisten. Ik doe nooit iets dat nutteloos is. Ik moet mij ‘benut’ voelen, dus schrijf ik niet meer.”

De tekst die u het vaakst bewerkt hebt, is *Macbeth* van Shakespeare, die in uw handen *Bloetwollefduivel* werd.

Decorte: “Ik ben al heel mijn leven geobsedeerd door *Macbeth*. Als ik de toelating krijg, dan ga ik daar aan de VUB en het RITCS een doctoraat over maken. Het RITCS gaat akkoord, de VUB moet nog volgen. Maar ik zeg het toch al, om mezelf sympathiek te maken. Ik wil onderzoeken of *Macbeth* spelen tot *Geisteskrankheit* leidt bij acteurs. Bij mij alleszins wel: ik heb twee keer binnen gezeten en moet mijn hele leven pillen slikken tegen mezelf.”

Hebt u ook bij andere acteurs gemerkt dat *Macbeth* hen tot waanzin dreef?

Decorte: “Ik ben weinig bezig met wat andere acteurs doen. Zeker degenen die met *Macbeth* aan de slag gaan, omdat ik weet waartoe het leiden kan. Mijn doctoraat wordt puur autobiografisch. En aangezien ik een kunstenaar ben, mogen ze een kunstwerk verwachten. Een titel heb ik al: *Doodboek: BWD*, wat natuurlijk een verwijzing is naar *Bloetwollefduivel*. Die voorstelling (*uit 1994, met een legendarische theatertekst, red.*) heeft alles bepaald in mijn leven. Ik ben er zot mee geëindigd. Na de laatste voorstelling ben ik vier jaar depressief geweest.”

Het siert u dat u een inspanning wil doen voor uw doctoraat. U kunt ook wachten tot een universiteit u doctor honoris causa maakt en u zo’n lintje overhandigt.

Decorte: “Zoals die Antwerpse zeveraar, hoe heet hij ook alweer? Alex Agnew! Die kreeg een eredoctoraat nadat hij 100.000 euro had gedoneerd.” (*Agnew kreeg een naar hem genoemde leerstoel aan de VUB naar aanleiding voor zijn donatie aan kankeronderzoek, red.*)

In 2019 ontvingen jullie de Ultima-prijs voor Algemene Culturele Verdienste. Toch werden jullie structurele subsidies geschrapt. Hoe heeft dat jullie manier van werken beïnvloed?

Decorte: “Er zijn nog periodes geweest waarin we het zonder subsidies hebben gedaan. In 2005 hebben we voor het festival van Avignon *dieu & les esprits vivants* gemaakt, zonder subsidie.

“Prijzen zijn belangrijk, omdat ze geld opbrengen. Toen ik in 1991 de Nederlands-Vlaamse Toneelschrijfprijs kreeg voor Meneer, de zot & tkint, vroeg de jury wat ik met het geld ging doen. Brood kopen, tiens, omdat we niets meer hadden. We hebben die voorstelling ook nog verkocht aan cultuurcentra, toen we dat nog deden. Daarna ben ik verkozen geraakt in het parlement, waardoor er aan geld plots geen gebrek meer was.”

Hoe gaat dat nu? Sluiten jullie deals met een cultuurhuis om voorstellingen te maken?

Decorte: “We zijn een tijdje lid geweest van de vaste bezetting van het Kaaitheater, maar het nieuwe bestuur heeft gezegd dat ze ons slechts tweejaarlijks wilden programmeren. Dit is de laatste voorstelling, hierna hebben ze geen verplichtingen meer tegenover ons.”

Vinks: “Voor God heb ik projectsubsidies aangevraagd en via taxshelter (*fiscale overheidsregeling voor podiumwerken, red.*) middelen bij elkaar gesprokkeld. Het Pumpenhaus in Münster co-produceert, waardoor we geld hebben om mensen te betalen.”

Jullie werken heel bewust samen met jonge acteurs. Op basis waarvan kiezen jullie hen?

Vinks: “Oumar Dicko en Ika Schwander, die twee jaar geleden meespeelden in *Jamais je n’oublierai la mort*, doen nu opnieuw mee. Zij willen niet weg en wij willen ze niet kwijt. Via audities zijn we op zoek gegaan naar een vijfde speler, dat is Thibaud Dooms geworden. Toen ik met een bericht op Instagram en Facebook aankondigde dat we op zoek waren, kwamen er tientallen reacties uit de hele wereld.”

Decorte: “De hele wereld, dat is overdreven.”

Vinks: (*somt op*) “Noorwegen, Duitsland, Canada, de Verenigde Staten, Argentinië...”

Decorte: “Bij ons is het simpel: we moeten een acteur direct graag zien, er moet een onmiddellijke verliefdheid zijn. Oumar heb ik hier in het café ontmoet. (*wijst*) Hij zat daar aan een tafeltje. Ik kende hem niet en heb hem een halve middag bekeken. Daarna ben ik op hem toegestapt en heb ik gezegd: weet je dat jij een van de mooiste mensen bent die ik ooit heb gezien? Twee weken later zat hij hier opnieuw. Ik vroeg aan Sigrid: zullen we vragen of hij met ons wil meespelen?”

Decorte en zijn vrouw Sigrid Vinks, met wie hij al zijn producties maakt. 'Zij is de sympathieke in onze relatie en ik ben het beest.' Beeld Stephan Vanfleteren

Hoe wist u dat hij een acteur was?

Decorte: “Oumar is geen acteur! Hij is een modist (*modeontwerper, red.*) en zei direct ja.”

U hebt een halve dag zitten staren naar iemand op café?

Decorte: “Waarom vind je dat vermakelijk?”

Omdat je dan anno 2023 al blij mag zijn dat je geen klacht aan je been hebt.

Decorte: “Het café was leeg. Naar wie moest ik anders kijken?”

Hoewel Decorte en Vinks bakens hebben verzet in de theaterwereld door radicaal hun eigen ding te doen, vindt Decorte niet dat hij daarvoor voldoende erkenning heeft gekregen. Hij ambieert het hoogste en verwacht nog een Nobelprijs te krijgen voor zijn werk. “Ik ben daar heel gefrustreerd over. Ik voel me gruwelijk ondergewaardeerd, door iedereen. Onze fans zullen dat tegenspreken, maar toch is het zo.”

Jullie papieren archief heeft al onderdak gekregen in het Letterenhuis. Dat is toch een mooie erkenning?

Decorte: “Sigrid heeft nu ook een beurs gevonden om... Hoe zit het ook weer?”

Vinks: “Er is een pilootproject voor de digitale nalatenschap van hedendaagse kunstenaars. Ons foto- en filmmateriaal wordt nu gedigitaliseerd en bewaard, zodat het later ontsloten kan worden voor onderzoekers.”

Decorte: “Ik heb de dingen goed bijgehouden. Ik heb altijd beroemd willen worden.”

U studeerde eerst literatuur. Wie of wat heeft u geïnspireerd om naar het RITCS te gaan voor een acteeropleiding?

Decorte: “Ik zat aan de VUB, maar die studentendopen, dat was bij de beesten af. Een kweekschool voor imbecielen. Wist je dat ik in mei 1968 uit de algemene vergadering van studenten, boeren en werklieden ben gezet? Omdat ik een psychedelische das aanhad! Op aanraden van mijn zus ben ik naar het RITCS gegaan, zij had er zes maanden gezeten. Maar mijn ingangsproof was negatief. Ik had een radioprogramma gemaakt, terwijl ik helemaal geen radiostem heb. Uiteindelijk ben ik toch toegelaten. Ik ben zelfs geëindigd als de beste student van de school! Ik heb de grootste onderscheiding gekregen voor een eindwerk over... (*dringt aan*) Over?”

Geen idee.

Decorte: “Macbeth natuurlijk! Als kind kreeg ik een boekje van mijn moeder, die ook actrice was (*Jo Crab, beter bekend als madame Arabelle uit ‘De collega’s’, red.*). Het bevatte de tekst van *Macbeth*, tweetalig Engels-Nederlands. Toen ik het las, wist ik: dat is voor mij. Ik ben gek op de taal van Shakespeare. Hij maakt geen beelden, hij rijgt woorden aan elkaar die een beeld vormen. Een soort van taaltherapie, eigenlijk. En daar was ik door gefascineerd. Ook door de themata, natuurlijk. Ridderverhalen, prachtig!”

Hoe jammer zou u het vinden als van uw oeuvre die ene zin – ‘tisof tisni daddist’ – zou overblijven? En zouden de mensen dan weten dat het uw versie is van ‘to be or not to be’?

Decorte: “Ach, hoeveel mensen hebben dat gezien, *‘amlet’*? Wat er van mij overblijft, dat maakt niet uit. Ook de dood zelf kan mij niet schelen, al is afzien niet plezant, natuurlijk. Als ik zoals Arno een kanker zou krijgen, dan weet ik niet of ik zo’n lijdensweg zou willen ondergaan. Misschien zeg ik wel: doe mij maar weg.”

Hoe dichtbij hebt u Arno’s ziekte en overlijden vorig jaar meegemaakt? Er is de iconische foto uit 1987 waarop u met hem staat, aan een tafeltje in het Brusselse café Le Coq, in het gezelschap van Marc Didden, Josse De Pauw en Dominique Deruddere. Jullie waren de *hombres complicados*.

Decorte: “Er was op het laatste nog wel contact met Arno, maar niet over zijn ziekte. Hij was amper in staat zijn kop chocolademelk vast te houden, zo ziek was hij.”

Marc Didden zei achteraf over Arno dat hij dat mooi had gedaan, doodgaan.

Decorte: “Dat vind ik absoluut niet. Ik ben nog altijd kwaad op hem. Omdat hij er niet meer is, maar ook om hoe het is gegaan. Er is na zijn dood een bonanza geweest van erfeniskrijgers. Arno had veel geld, hè. En een manager die nogal geldbelust was, om het beleefd te zeggen. En dan waren er zijn vrouwen en kinderen. Dat heeft het allemaal overschaduwd.”

Hebben jullie afscheid kunnen nemen?

Decorte: “Ik heb hem een briefje geschreven. Dat is naast zijn bed teruggevonden.”

Voor Arno was optreden zijn *maîtresse*, hij was er naar eigen zeggen aan verslaafd. Waaraan bent u verslaafd?

Decorte: “Aan niets meer. Alcohol, nicotine, cocaïne: ik heb dat allemaal overleefd. Drank en sigaretten heb ik in één dag afgezworen. Ik was ziek en zat slecht in mijn vel – ik was twintig kilo dikker dan nu. En maar zuipen en roken! Ik was dat beu van mezelf. Nu drink ik geen druppel meer. Zelfs niet in sauzen, of na premières.”

Decorte bestelt nog een bruiswater. “Zonder citroen, alstublieft.” Terwijl het blijft regenen, zoeken steeds meer mensen beschutting in het café. Het blijkt bijna zonder uitzondering te gaan om bekenden van Decorte en Vinks. Ze groeten Jan en alleman, delen gelukwensen uit voor een pasgeboren baby en informeren naar afwezigheid.

Of ze nog veel buiten Brussel komen? Vinks knikt van niet. “Alleen om naar de familie van Sigrid te gaan in Antwerpen”, zeg Decorte. “Het is de enige familie die ik verdraag. Ik heb ook een broer en een zus met wie ik om kan, maar we zien elkaar maar om de vijf jaar. *I’m not a family man.*”

Mist u dat?

Decorte: “Totaal niet. Ik heb Sigrid en dat is genoeg.”

Vinks: *(zwijgt)*

Ik heb het gevoel dat ik jullie op een slecht moment tref.

Decorte: “Je bent de eerste die een ruzie tussen ons meemaakt. Ik merk dat je beïnvloed wordt door Sigrid, die zich apart houdt en alles afkeurt. Ze vindt mijn woorden onnozel.”

Vinks: “Nee, maar als jij liefdeloos met mij omgaat, dan is er niks. *(tegen ons)* Jan is ziekelijk jaloers. Er is een videoclip met mij verschenen op Instagram die ik heb opgenomen voor Stof Store, een Antwerpse winkel die binnenkort opent met archiefstukken van Belgische modeontwerpers.

“En gisteren is op mijn naam een uitnodiging in de bus gevallen voor een opening van de Fondation Cartier in het Grand Palais in Parijs. Daar heb ik tijdens de coronapandemie meegedaan aan een dansproject. Verschillende duo’s hebben toen twaalf uur lang gedanst in de lege zalen. Ik was gevraagd voor twee duetten, waaronder een met Johan Leysen *(acteur die afgelopen jaar overleed, red.)*. Toen was Jan ook al verschrikkelijk jaloers. Doordat ik nu word uitgenodigd, en niet hij, trekt hij al de hele dag een bef tegen mij.”

Klopt het wat Sigrid zegt? Bent u jaloers op haar?

Decorte: “Ja. Zij is de sympathieke in onze relatie en ik ben het beest. Maar zoals gewoonlijk sta jij aan haar kant. Alles is een kamp.”

Vinks: *(tot Decorte)* “Ik word er hoorndol van dat het zelfs tussen ons een kamp wordt.”

Ik snap niet dat u jaloers bent op uw vrouw.

Decorte: “Dat heb ik toch net uitgelegd? Omdat zij meer geliefd wordt dan ik. Iedereen is bang voor mij en dat is ondraaglijk. Je moet dat niet tegenspreken, het is zo. Je gooit dit interview beter weg. Het is toch maar met tweedehandsfoto’s van een interview dat ik eerder met *Humo* heb gedaan. Op die foto’s heb ik een pak aan van drie jaar geleden. Terwijl ik hier speciaal zit in een nieuw winterpak van Dries Van Noten! Maar goed, ik heb je toch al niet meer aan mijn kant.”

Ik kies geen kant, maar een interview met iemand die weinig zegt, is best vermoeiend.

Decorte: “Ik ben spaarzaam met woorden. Als er niets te zeggen is, zwijg ik. Ik vind het trouwens heel ergerlijk dat je mij begint te ontleden. Eigenlijk zou je mij dankbaar moeten zijn: ik stel je voor een uitdaging! Doe toch maar, die publicatie. Weet je dat Guy Mortier mij ooit heeft gecensureerd? Ik had voor de eindejaarsvraagjes van *Humo* op alles ‘bloetwollefduivel’ geantwoord. Ik zat net op een hoogtepunt met die voorstelling. Maar Guy vond dat ik mijn werk niet serieus gedaan had. *(heft zijn glas bruiswater)* Gezondheid! Op ons interview. Het zal raar zijn. Maar ik ben raar, dus waarom zou het niet raar mogen zijn?”

Vinks: “Het is raar omdat dit een van de slechtste momenten tussen ons is, sinds jaren. Wij zijn zo symbiotisch en als er nog maar een denkbeeldige kink in de kabel komt, slaat hij compleet tilt. Wij doen alles samen – grote liefde en grote kunst vallen bij ons samen. Als er dan een wrijving is, stuikt alles in elkaar.

“Wat ik niet begrijp, is dat Jan zich constant miskend voelt. Hij is een van de belangrijkste hedendaagse kunstenaars. Zelfs nu nog staan jonge makers te wachten om met hem samen te werken, wat iets zegt over onze impact. Wij zitten nog altijd in de avant-garde en teren niet op een systeem dat er altijd is geweest. Wij doen nieuwe dingen en die manier van werken bevrijdt ons. Maar hoeveel bevestiging er ook komt van mij, van andere mensen of de jonge mensen die bij ons aansluiten, het is nooit genoeg. En dan voel ik mij onnozel, want het belangrijkste is onze liefde voor elkaar en voor ons werk.”

Decorte: “Het is de werkelijkheid, het leven zoals het is.”

Vinks: “Wij zijn Nicole en Hugo niet. Dit leven is niet zonder opofferingen. Om het met elkaar vol te houden...”

Decorte: *(rolt met de ogen)* “Vol te houden!”

Vinks: “... dat kost moeite.”

Decorte: “Ik vind dat geen moeite. Ik zie u graag en jij ziet mij graag. Op alle mogelijke - manieren. Ook in zwakke momenten zijn we bij elkaar.”

Vinks: “Daar zijn we het dus niet over eens. Maar over ons werk wel. God is een belangrijke voorstelling. Als ze niet belangrijk was, dan zouden we ze niet maken.”

God, nog tot vandaag 25 november in het Kaaithheater in Brussel. Daarna reist de voorstelling naar het Pumpenhaus in het Duitse Münster. bloet.be

Interview Jan Decorte & Sigrid Vinks